

[Lone Dybkjær]

man har end ikke villet tage et skridt på vejen. Det viser alle de tidligere forhandlinger.

Så kan man lidt mere principielt sige: hvad vil socialdemokratiet med de evindelige hånende bemærkninger over for det radikale venstre à la den bemærkning, jeg her citerede? Jeg vil kun sige, at jeg synes i og for sig ikke, det fremmer nogen form for samarbejde mellem det radikale venstre og socialdemokratiet. Dersom den mulighed skulle opstå på et senere tidspunkt, vil jeg nok sige, at jeg synes ikke, at socialdemokratiet med den form, de anvender i øjeblikket, gøder jorden for det. Det er selvfølgelig ikke blot hr. Bakholt, jeg her hentyder til, det er socialdemokratiet som helhed.

Så skal jeg sige noget til hr. Dyremose, der endnu ikke er rejst, og det er jeg sådan set glad for. Hr. Dyremose undrer sig over, at vi vil etablere en forsikringsordning. Det har vi sådan set argumenteret for i forslaget. Vi har også sagt, at der skal tages et vist medansvar. Men i erkendelse af, at medarbejderne altså ikke har særlig stor indflydelse, og i erkendelse af netop det, hr. Ole Henriksen sagde om at lede og fordele arbejdet, mener vi også, at det er rimeligt at begrænse risikoen. Det er grunden til, at vi har lavet en forsikringsordning, sådan at man har et medansvar, idet man kan tabe noget af sin kapital. Sådan som ledelsesforholdene er på virksomhederne i dag – og vi erkender, at de er sådan, og at de i hvert fald ikke foreløbig bliver lavet om – mener vi ikke, det er rimeligt, at medarbejderne skal tabe alt deres indestående i virksomheden. Herudover kan jeg fremhæve de betragtninger, vi har gjort vedrørende det pensionsmæssige. Men det er i og for sig det andet udgangspunkt, der er væsentligt.

Så siger hr. Dyremose, at han mener, at det i praksis vil være svært, og spørger f. eks., hvad overskydende overskud er. Det er jo netop det, vi har sagt. Nu er det altså ikke det forslag, vi har fremsat, men jeg vil gerne gå ind på det radikale venstres forslag, fordi vi selvfølgelig mener, at det er den vej vi skal gå. Vi har sagt, at det skal defineres. Det er ikke noget, vi vil påtage os at definere fuldstændig klart. Der er forskellige, der har beskæftiget sig med det i den medejendomsretsbetænkning, der kom i sin tid, og også andre, der har beskæftiget sig med det. Vi mener, at det vil være muligt teknisk at af-

klare det, men vi mener på den anden side, at det er noget, der skal eksperter til at afklare. Vi har endvidere påpeget, at der nok er nogle problemer i forholdet mellem de kapitalintensive virksomheder og de arbejdskraftintensive virksomheder, og også her har vi sagt, at der må finde en afklaring sted. Vi er altså enige med hr. Dyremose i, at der er nogle tekniske problemer, men vi afviser ikke af den grund forslaget.

Nu kan jeg jo ikke komme ind på spørgsmålet om aktiesparefonde, da jeg ikke har set det forslag, men det, jeg kunne forestille mig var en fuldstændig afgørende forskel, er hele spørgsmålet om medejendomsret til den virksomhed, hvor man arbejder. Det fremgår af vores forslag, at i det øjeblik, man ikke længere arbejder i virksomheden, har man heller ikke medbestemmelse over medarbejderkapitalen. Det er, fordi vi ser det som en målsætning at få knyttet medindflydelsen til medarbejderskabet.

Jeg er glad for, at hr. Tørnæs også erkender, at der er behov for nye ejerformer, men det er selvfølgelig kedeligt, at hr. Tørnæs ikke kan gå ind for det radikale venstres forslag. Jeg tror ikke, at vi kommer nogen vegne alene med det frivillige. Det vil jeg komme ind på til allersidst.

Til hr. Ole Henriksen vil jeg sige, at vores udgangspunkt er den private ejendomsret, men i den forstand, vi har beskrevet det, at man har retten til den medarbejderkapitel, man nu har opbygget. I det øjeblik man forlader virksomheden, har man sådan set stadig ejerskabet til den, men netop ikke medbestemmelsen. Det skulle give en kombination af en vis form for kollektiv medbestemmelse og det private, og det er det, vi har prøvet at tilstræbe med forslaget.

Jeg tror, jeg skal lade være med at komme ind på såvel hr. Glistrups tanker som fru Grethe Kindberg Jørgensens tanker, også fordi CD har været ganske langt fremme på et tidspunkt med obligatorisk overskudsdeling. Jeg synes ikke, at det er meget værd at hive de ting frem. Vi må konstatere, at CD i hvert fald i dag ikke kan lide ordet obligatorisk.

Til hr. Arne Bjerregaard vil jeg blot sige, at jeg ellers havde indtryk af, at kristeligt folkeparti i visse sammenhænge ikke har så meget imod budskaber fra oven, men jeg forstår altså, at når det drejer sig om denne